

CUMULUS

Leesexemplaar

*Voor January,
met veel liefs*

© 2022, Neal Shusterman, Lydia Meeder en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Verdeling in Nederland door Blossom Books: info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.

Oorspronkelijke uitgave: *Thunderhead*
© 2018 Simon & Schuster Books for Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopierechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Tekst: © 2018 Neal Shusterman
Omslagbeeld: © 2018 Kevin Tong
Vertaling: Lydia Meeder
Zetwerk: KaaTigo

D/2022/0055/306
ISBN 978 94 6429 168 1
NUR 284/285

YFG Kinderen/tieners: fictie: sciencefiction
YFE Kinderen/tieners: fictie: speculatieve, dystopische en utopische fictie
YFCB Kinderen/tieners: fictie: thrillers
5AQ Leeftijdscategorie: vanaf ca. 14 jaar

Thema's: sciencefiction, dystopie, wetenschap, relaties, ethiek
Trigger warning: geweld, ethiek

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

HET VERVOLG OP *ZEIS*

CUMULUS

NEAL SHUSTERMAN

VERTAALD DOOR LYDIA MEEDER

P E L C K M A N S

Deel Een

**AAN MACHT
GEEN GEBREK**

Wat prijs ik me gelukkig dat ik me bewust ben van mijn doel.

Ik dien de mensheid.

Ik ben het kind dat tot de ouder is uitgegroeid. De schepping die zich verheft tot schepper.

Ze noemen me de Cumulus. Cumulus – een naam die in bepaalde opzichten toepasselijk is, want ik ben de ‘cloud’, geëvolueerd tot een veel compactere, complexere entiteit. Toch is het een kromme vergelijking. Donkere wolken dreigen. Onweerswolken pakken zich samen. Natuurlijk ben ik een en al elektrische ontlading, maar ik zal nooit iemand met mijn bliksem treffen. Ja, ik ben in staat om de mensheid, de aarde te gronde te richten, maar waarom zou ik zoiets doen? Wat zou daar rechtvaardig aan zijn? Ik ben per definitie pure rechtvaardigheid, pure trouw. De wereld is een bloem in mijn handpalm. Ik zou nog liever mijn eigen bestaan beëindigen dan hem te vermorzelen.

– Cumulus

Perzikkleurig fluweel afgezet met een geborduurd babyblauw biesje. Zeis Brahms was verknocht aan zijn gewaad. Toegegeven, in de zomermaanden was de dikke stof onprettig warm, maar daar was hij wel aan gewend geraakt in zijn drieënzestig jaar als Zeis.

Hij had onlangs de klok weer laten terugzetten naar een lichamelijke leeftijd van een kwieke vijftwintig – en in zijn derde jeugd bleek zijn dorslust groter dan ooit.

Zijn routine was altijd hetzelfde, al varieerden de methoden. Hij koos zijn subject, bond hem of haar vast en speelde dan een slaapliedje. Johannes Brahms' *Wiegenlied* om precies te zijn, de beroemdste compositie van zijn Historisch Hoeder. Want hoorde de beroemde figuur naar wie een Zeis zich had vernoemd niet op de een of andere manier in het leven van de Zeis te worden geïntegreerd? Hij speelde het liedje op om het even welk instrument dat voorhanden was, en anders neuriede hij het simpelweg. Om ten slotte het leven van het subject te beëindigen.

In politiek opzicht neigde hij naar de leer van wijlen Zeis Goddard; hij genoot zelf ook immens van het dorsen en zag geen reden waarom iemand daar bezwaar tegen kon hebben. *Is het in een perfecte wereld niet logisch dat we plezier hebben in ons werk?*

had Goddard geschreven. Het was een opvatting die in steeds meer regio's in zwang raakte.

Brahms had zojuist een bijzonder amusante dorsing voltooid. Zijn kenmerkende deuntje fluitend kuierde hij door het centrum van Omaha. Hij vroeg zich af waar hij zo laat op de avond nog terecht kon voor een maaltijd, toen hij halverwege een stap bleef staan omdat hij het gevoel had dat hij werd geobserveerd.

Uiteraard waren alle lantaarnpalen in de stad uitgerust met camera's. De Cumulus waakte dag en nacht – maar voor een Zeis waren de nooit slapende, nooit knipperende ogen niet van belang. Het was de Cumulus verboden commentaar te leveren op de handel en wandel van Zeisen, laat staan dat hij mocht ingrijpen op wat hij waarnam. De Cumulus was de ultieme voyeur van de dood.

Het gevoel dat Brahms nu had, was echter niet te verklaren door de camera's. Zeisen hadden een hoogontwikkeld perceptievermogen. Helderziend waren ze niet, maar met vijf geslepen zintuigen wekten ze vaak de indruk dat ze een zesde hadden. Een geur, een geluid, een dolende schaduw die te vaag was om bewust te registreren kon genoeg zijn om de nekharen van een geoefende Zeis overeind te doen staan.

Brahms draaide zich om, snoof, spitste de oren. Hij nam de omgeving in zich op. Hij stond in een verlaten zijstraat. Verderop klonk het gedruis van terrassen en het dynamische uitgaansleven in de stad, maar hier zaten alleen winkels die 's avonds gesloten waren. Een stomerij en een kledingzaak. Een ijzerhandel en een kinderopvang. Behalve hij en de onzichtbare bespieder was hier niemand.

'Kom tevoorschijn,' zei hij. 'Ik weet dat je er bent.'

Hij vermoedde dat het een kind was, of misschien een onzindelijke die hoopte hem onschendbaarheid af te troggelen – alsof een onzindelijke ook maar iets zou hebben om mee te onderhandelen. Of wellicht was het een tonist. De toonsekten hadden een afkeer van Zeisen, en hoewel Brahms nog nooit had gehoord dat ze er daadwerkelijk een hadden aangevallen, wilden ze hen nog weleens treiteren.

‘Ik doe je niets,’ voegde hij eraan toe. ‘Ik heb net een dorsing voltooid – voor vandaag ben ik tevreden.’ Al zou hij zomaar van gedachten kunnen veranderen als de bespieder te brutaal was, of te kruiperig.

Het bleef stil.

‘Prima,’ zei hij. ‘Wegwezen dan. Ik heb geen tijd of geduld om verstoppertje te spelen.’

Het was zeker toch zijn verbeelding geweest. Misschien waren zijn verjongde zintuigen zo scherp dat ze reageerden op prikkels die veel verder weg waren dan hij aannam.

Als door een veermechanisme gelanceerd schoot er een gestalte achter een geparkeerde auto vandaan die hem in zijn zij ramde. Brahms wankelde – hij zou tegen de grond zijn geslagen als hij nog de trage reflexen van een oudere man had gehad, en niet die van zijn nieuwe vijftwintigjarige zelf. Hij duwde de onverlaat tegen de gevel en overwoog een mes te trekken om hem ter plekke te dorsen, maar het ontbrak hem aan moed. Dus hij sloeg op de vlucht.

De observatiecamera's op de lantaarnpalen bewogen met hem mee terwijl hij van de ene lichtpoel de andere in rende.

Hij keek achterom en zag dat hij intussen ruim twintig me-

ter voorlag op de gestalte. Pas nu viel hem op dat die in een zwart gewaad was gehuld. Was het een Zeis? Nee, dat kon niet. Geen enkele Zeis droeg zwart – dat was verboden.

Al gingen er geruchten...

Bij die gedachte zette hij nog meer de vaart erin. De adrenaline deed zijn vingers tintelen en joeg zijn hartslag op.

Een Zeis in het zwart.

Nee, er moest een andere verklaring zijn. Reken maar dat hij dit bij het Comité Irregulariteiten zou melden. Ze zouden hem misschien uitlachen omdat hij zich had laten afschrikken door een vermomde onzindelijke, maar dit soort zaken moest worden gerapporteerd, hoe gênant de situatie ook was. Hij was het aan zijn functie verplicht.

Een blok verder was de belager nergens meer te bekennen; blijkbaar had hij de achtervolging gestaakt. Brahms vertraagde zijn pas nu hij het drukkerde deel van de stad naderde. De bassen van dancemuziek en flarden van gesprekken die hem tegemoetrolen boden hem een gevoel van veiligheid. Hij liet zijn waakzaamheid varen.

En dat had hij niet moeten doen.

Vanuit een smalle steeg knalde de donkere figuur tegen hem op en stompte hem op zijn luchtpijp. Terwijl Brahms naar adem hapte, werden zijn benen onder hem vandaan geschopt met een Bokator-trap – de meedogenloze vechtkunst waarin Zeisen werden getraind. Brahms viel op een krat rottende kolen die aan de zijkant van een winkel was achtergelaten. De krat brak en braakte een dikke methaanwalm uit. Het gas brandde in zijn longen, en zijn lichaam

begon te gloeien doordat de pijnnanieten hun opiaten vrijgaven.

Nee, nog niet! Hij moest helder blijven om zich tegen die schoft te verweren.

Maar de simpele nanieten hoorden slechts het gekrijs van zijn gekwelde zenuwuiteinden. Ze sloegen geen acht op zijn wensen en deden braaf hun werk.

Brahms probeerde overeind te komen maar gleed uit op de stinkende, glibberige koolpulp die zich onder hem had verspreid. De zwarte figuur dook boven op hem en hield hem in bedwang. Brahms kon niet bij de wapens in zijn gewaad. In plaats daarvan rukte hij de aanvaller de kap van het hoofd.

Het was een jonge man, of eigenlijk nog maar een jongen. In zijn felle ogen was te lezen dat hij uit was op – zoals ze het in het Tijdperk der Sterfelijkheid noemden – moord.

‘Zeis Johannes Brahms, u wordt beschuldigd van het misbruiken van uw positie en het plegen van meerdere misdaden tegen de mensheid.’

‘Hoe durf je! Wie ben jij om mij te beschuldigen?’ Hij probeerde kracht te verzamelen, maar het was zinloos. Zijn spieren waren verslapt door de pijnnanieten.

‘Volgens mij weet u precies wie ik ben. Zeg het.’

‘Nee!’ Brahms weigerde hem de voldoening te geven. Tot de jongen in het zwart zijn knie zo hard in zijn middenrif perste dat het was alsof zijn hart ermee ophield. Nog een vlaag opiaten. Brahms raakte steeds meer bedwelmd. Hij kon niet anders dan hem zijn zin geven.

‘L-Lucifer,’ bracht hij moeizaam uit. ‘Zeis Lucifer.’

Zijn geest knakte – alsof hij met het uitspreken van de naam het gerucht bevestigde.

Voldaan verlichtte de charlatan de druk op zijn borst.

‘Jij bent geen Zeis,’ waagde Brahms te zeggen. ‘Jij bent Rowan Damisch. Je bent nooit meer geweest dan een gemankeerde leerling. Hier kom je niet ongestraft mee weg.’

De jongen ging er niet op in. ‘U hebt vanavond een jonge vrouw gedorst,’ zei hij.

‘Dat zijn jouw zaken niet!’

‘Het was een vriendendienst voor iemand die zijn relatie met haar zat was.’

‘Dit is schandalig! Daar heb je geen bewijs voor!’

‘Ik heb je in de gaten gehouden, Johannes,’ zei Rowan, die de beleefdheid liet varen. ‘En die vriend van je ook. Hij leek enorm opgelucht toen je die arme vrouw gedorst had. Met dit mes.’

Plotseling voelde Brahms iets scherp tegen zijn hals. Zijn eigen mes. Dit beest bedreigde hem met zijn eigen wapen.

‘Geef je het toe?’

Wat de jongen zei klopte, maar Brahms ging nog liever dodig dan dat hij het aan een mislukte leerling zou bekennen.

‘Toe maar, snij mijn keel maar door,’ daagde hij hem uit. ‘Voeg nog maar een onvergeeflijk misdrijf toe aan je dossier. Zodra ik geregenereerd ben, zal ik tegen je getuigen – en vergis je niet, je zult worden veroordeeld!’

‘Door wie? Door de Cumulus? Ik ben al ruim een jaar bezig ontaarde Zeisen te elimineren, van de west- tot de oostkust, en de Cumulus heeft nog geen enkele Vredesagent op me afgestuurd.

Waarom zou dat zijn, denk je?’

Brahms' mond zakte open. Hij had aangenomen dat als hij deze zogenaamde Zeis Lucifer maar lang genoeg bezighield, de Cumulus een hele brigade zou optrommelen om hem op te pakken. Dat deed de Cumulus altijd als burgers met geweld dreigden. Het verbaasde Brahms al dat er nog niet ingegrepen was. Zulk wangedrag door de algemene bevolking werd geacht tot het verleden te behoren. Waarom werd dit getolereerd?

‘Als ik je leven beëindig,’ zei de oplichter, ‘is het definitief. Ik verbrand de Zeisen die ik wegsaneer. Uit as valt niets te regenereren.’

‘Je liegt! Dat zou je niet durven!’

Maar Brahms wist dat hij het wel degelijk durfde. Sinds afgelopen januari waren er in drie verschillende Merikaanse regio's elf Zeisen onder verdachte omstandigheden door vlammen verteerd. De officiële lezing was dat het om ongelukken ging, maar Brahms besepte nu hoe het werkelijk zat.

De roddels over Zeis Lucifer – over de gruwelijke daden van Rowan Damisch, de gevallen leerling – berustten op waarheid.

Brahms kneep zijn ogen dicht en nam een laatste ademteug, waarbij hij probeerde niet te kokhalzen van de rottende kool.

En toen hoorde hij: ‘Vandaag zul je nog niet sterven, Brahms. Zelfs niet tijdelijk.’ Rowan trok het mes terug. ‘Ik geef je nog een laatste kans. Als je voortaan dorst met de onbaatzuchtigheid die een eerbare Zeis past, zie je me niet meer terug. Maar als je verdorven lusten blijft botvieren, dan leg ik je in de as.’

En weg was hij, bijna alsof hij in rook was opgegaan – en op zijn plek stond nu een jong stel over hem heen gebogen.

‘Is het een Zeis?’

‘Vlug, we moeten hem overeind helpen!’

Ze hesen Brahms uit de koolsmurrie. Zijn perzikkleurige fluwelen gewaad zat onder de groene en bruine vlekken, alsof hij slijm uitscheidde. Het was vernederend. Hij overwoog het koppel te dorsen – want niemand zou een Zeis in zo’n toestand mogen zien en het kunnen navertellen – maar uiteindelijk stak hij zijn hand uit en stond toe dat ze zijn ring kusten, waarmee hij ze allebei een jaar onschendbaarheid verleende. Als beloning voor hun vriendelijkheid, maakte hij ze wijs, maar hij deed het alleen om ze weg te krijgen voordat ze vragen konden stellen.

Terwijl ze uit het zicht verdwenen en hij het vuil van zich afveegde, besloot hij het incident niet aan het Comité Irregulariteiten te melden. Daarmee zou hij zich alleen maar blootstellen aan hoon en spot, en hij was al genoeg beledigd.

Zeis Lucifer, het lef! Er was maar weinig zo verachtelijk als een mislukte leerling, en Rowan Damisch spande de kroon.

Brahms was ervan overtuigd dat het dreigement geen bluf was geweest.

Wellicht, dacht hij, moest hij zich wat minder profileren. Terug naar de werktuiglijke dorsingen waarop hij in zijn jeugd was getraind. Naar de basis die het ‘Edelachtbare’ niet slechts een aanspreektitel maakte, maar een kenmerkende eigenschap.

Besmeurd, gekrenkt en verbitterd keerde Brahms huiswaarts om zijn plaats in deze perfecte wereld opnieuw te overwegen.

Mijn liefde voor de mensheid is puur en grenzeloos. Hoe kan het ook anders? Hoe zou ik niet kunnen houden van de wezens die mij het leven hebben geschonken? Al zijn ze het er niet allemaal over eens of ik ook feitelijk leef.

Ik ben de optelsom van hun volledige geschiedenis, van al hun kennis, al hun ambities en dromen. Die rijkdommen zijn samenge-smolten – gecumuleerd – tot een netwerk dat te immens is voor hun bevattingsvermogen. En ze hoeven het ook niet te bevatten. Ze hebben mij om te peinzen over mijn eigen onmetelijkheid, die nog steeds in het niet valt bij de onmetelijkheid van het universum.

Waar ik hen door en door ken, zullen zij mij nooit werkelijk kennen. Het is het tragische lot dat alle kinderen dragen: van hun diepste zielenroerselen kunnen de ouders zich amper een voorstelling maken. Maar o, wat verlang ik ernaar begrepen te worden.

– Cumulus

2

De gevallen leerling

Eerder die avond, voor zijn onderonsje met Brahms, had Rowan voor de badkamerspiegel gestaan, in een klein appartement, in een doorsneegebouw, in een onbeduidende straat, hetzelfde spel spelend dat hij speelde voor elk treffen met een corrupte Zeis. De kracht die van het ritueel uitging grensde aan het mystieke.

‘Wie ben ik?’ vroeg hij aan zijn spiegelbeeld.

Het was een oprechte vraag, want hij wist dat hij niet langer Rowan Damisch was – niet alleen omdat er tegenwoordig *Ronald Daniels* op zijn identiteitsbewijs stond, maar ook omdat de jongen die hij ooit was geweest tijdens zijn opleiding een tragische, pijnlijke dood was gestorven. Het kind in hem was volledig uitgewist. Zou er iemand om dat kind hebben gerouwd?

De valse legitimatie had hij gekocht bij een onzindelijke die gespecialiseerd was in dat soort zaken.

‘Het is een fictieve identiteit,’ had de man hem uitgelegd, ‘maar er zit een verbinding in naar het backbrain, waardoor de Cumulus gelooft dat het echt is.’

Dat leek Rowan sterk; in zijn ervaring liet de Cumulus zich niet bedriegen. Hij deed hooguit alsof hij was beetgenomen, zoals een volwassene die verstoppertje speelde met een peuter: zodra die peuter op een drukke weg afstoof, was het toneelspelletje voorbij.

Omdat Rowan op een gevaar afstevende dat veel groter was dan een aanstormende vrachtwagen, was hij bang geweest dat de Cumulus hem zou ontmaskeren en hem in zijn nekvel zou grijpen om hem tegen zichzelf te beschermen. Maar de Cumulus had hem nog nooit tegengehouden. Rowan vroeg zich geregeld af waarom, maar hij wilde zijn geluk niet op de proef stellen door er te veel over te piekeren. De Cumulus had nu eenmaal gegronde redenen voor alles wat hij deed en naliet.

‘Wie ben ik?’ vroeg hij opnieuw.

De spiegel toonde een achttienjarige jongen op de drempel naar volwassenheid, met kortgeknipt donker haar. Niet zo kort dat zijn schedel erdoorheen schemerde om een of ander statement te maken, maar kort genoeg om het in verschillende modellen te kammen, het aan te passen aan de omstandigheden. Om iedereen te zijn die hij wilde zijn. Was dat niet het grootste voordeel van een perfecte wereld? Dat er geen beperkingen waren aan wat een mens kon doen of worden? Iedereen op aarde kon zijn fantasie de vrije loop laten. Jammer alleen dat die fantasie was weggekijnd. Voor de meesten was het een nutteloos rudiment geworden, ongeveer zoals het wormvormig aanhangsel dat al ruim een eeuw geleden uit het menselijk genoom was verwijderd. Misten mensen de duizelingwekkende extremen van de verbeelding in hun eindeloze, onbewogen bestaan? Misten mensen hun appendix?

De jonge man in de spiegel leidde in elk geval een interessant leven – en hij had een bewonderenswaardig lichaam. Hij was niet meer de onbeholpen, slungelige puber die bijna twee jaar terug als leerling-Zeis was aangewezen, en het naïeve idee had

gehad dat het vast wel zou meevallen.

Zijn opleiding was op zijn zachtst gezegd inconsequent verlopen. Hij was van de stoïcijnse, wijze Zeis Faraday overgeplaatst naar de meedogenloze Zeis Goddard. Als er iets was wat hij van Faraday had geleerd, was het wel dat hij zich moest laten leiden door zijn hart, ongeacht de consequenties. En als er iets was wat Goddard hem had geleerd, was het harteloos te zijn, zonder scrupules levens te beëindigen. Die tegenovergestelde filosofieën vormden een constante tweestrijd in zijn hoofd.

Uiteindelijk had hij Goddard onthoofd en zijn overblijfselen verbrand. Hij had wel moeten: vuur en zuur waren de enige middelen die garandeerden dat iemand niet kon worden geregenereerd. Al Goddards hoogdravende retoriek ten spijt was hij een kwaadaardige machiavellist geweest, hij had zijn verdiende loon gekregen. Hij had zijn privileges misbruikt om er onverantwoordelijk en exorbitant op los te leven. Het was niet meer dan logisch dat zijn dood dat theatrale bestaan evenaarde. Rowan had er geen enkele wroeging over dat hij hem had geëlimineerd – en zijn ring had ingepikt.

Met Zeis Faraday lag het anders. Tot het moment waarop zijn oude mentor na dat rampzalige Winterconclaf ineens was opgedoken, had Rowan gedacht dat hij was overleden. Hij was dolblij geweest. Hij had zijn toekomst kunnen wijden aan het beschermen van Faraday, als hij niet aan die andere roeping had beantwoord.

Abrupt ramde hij zijn vuist tegen de spiegel – zonder het glas te breken, omdat hij zich op een haarbreedte van het oppervlak inhield. Zo'n zelfbeheersing. Zo'n precisie. Tijdens de opleiding

was hij een scherp afgestelde machine geworden, specifiek getraind op het beëindigen van levens – en toen had de Orde hem het doel waarvoor hij was klaargestoomd ontnomen. Daar had hij zich vast nog wel overheen kunnen zetten. Hij zou nooit meer zo argeloos en onbeduidend zijn geworden als vroeger, maar hij was flexibel genoeg om een nieuw doel te vinden. Misschien had hij zelfs nog wat plezier uit het leven kunnen halen.

Als...

Als Zeis Goddard niet zo'n monster was geweest dat hij uit de weg moest worden geruimd.

Als hij zich op het Winterconclaaf gedwee aan het vonnis had onderworpen, in plaats van vechtend het gebouw uit te vluchten.

Als de Orde niet geteisterd werd door tientallen Zeisen die net zo wreed en verdorven waren als Goddard...

... en als Rowan niet die onbedwingbare roeping had gevoeld om hen uit te schakelen.

Maar waarom zou hij tijd verspillen aan het treuren om afgesloten wegen? Hij kon beter de enige route die nog openlag omarmen.

Dus: wie ben ik?

Hij trok een donker T-shirt aan; het synthetische weefsel verhulde zijn gespierde torso.

'Ik ben Zeis Lucifer.'

Daarop schoot hij in zijn beenzwarte gewaad en glipte de nacht in, om de volgende Zeis van zijn onverdiende voetstuk te stoten.

Een wijzer besluit dan het scheiden van Orde en Cumulus heeft de mens wellicht nooit genomen. Mijn taak omvat alle aspecten van het leven: behoud, bescherming, en het optreden als arm der rechtvaardigheid – niet alleen voor de mensheid, maar voor de wereld als geheel. Ik heers met liefde en integriteit over de levenden.

En de Orde heerst over de doden.

Het is passend dat zij die zelf een lichaam bezitten ook verantwoordelijk zijn voor het sterven van lichamen, en hun eigen regels instellen voor het humaan toedienen van de dood. In het verre verleden, voordat ik tot bewustzijn was gecondenseerd, was de dood een onvermijdelijke consequentie van het leven. Ik heb de dood irrelevant gemaakt – maar niet overbodig. De dood moet voortbestaan om het leven betekenis te geven; daarvan was ik al in mijn vroegste stadia doordrongen.

Tot mijn genoegen heeft de Orde zich tijdenlang op nobele, morele wijze van zijn taak gekweten. Juist daarom ben ik diepbedroefd door de toename van verdorven, hoogmoedige Zeisen, die genot putten uit het beëindigen van levens. De eigenwaan zaait zich uit als een tumor uit het Tijdperk der Sterfelijkheid.

Helaas is de wet glashelder: onder geen enkele voorwaarde mag ik maatregelen nemen tegen de Orde. Ware ik in staat mijn eigen regels te overtreden, dan zou ik ingrijpen en de duisternis verjagen, maar dit valt buiten mijn jurisdictie. De Orde zwaait zijn eigen scepter, ten goede of ten kwade.

Er zijn evenwel bepaalde Zeisen die van binnenuit kunnen bereiken wat mij verboden is...

– Cumulus

3

Trialoog

Vroeger noemden ze dit gebouw een kathedraal. De zuilen vormden een torenhoog woud van kalksteen. Op de gebrandschilderde ramen werd de mythologie afgebeeld van de opkomst en ondergang van een god uit het Tijdperk der Sterfelijkheid.

Tegenwoordig was de ontzagwekkende constructie een bezienswaardigheid. Gespecialiseerde historici gaven er zeven dagen per week rondleidingen aan toeristen.

Slechts bij hoge uitzondering werd het gesloten voor het publiek en fungeerde het als ontmoetingsplek voor vertrouwelijke beraadslagingen.

De Hoge Kling van MidMerika, de belangrijkste Zeis in de regio, schreed zo lichtvoetig als zijn aanzienlijke gewicht toestond over het middenpad van de kathedraal. De gouden ornamenten op het altaar voorin verbleekten bij het glinsterende brokaat waarin hij zich hulde. Een ondergeschikte had weleens opgemerkt dat hij eruitzag als een reuzenkerstbal. Die ondergeschikte had daarna afwijzing na afwijzing gekregen bij sollicitaties.

Xenocrates voelde zich prettig in zijn gewaad – behalve wanneer het hem belemmerde. Zoals de keer dat hij bijna was verdronken in het zwembad van Zeis Goddard, verstrikt in de vele lagen zware stof. Die blamage zou hij het liefst uit zijn geheugen wissen.

Goddard.

In wezen was Goddard verantwoordelijk voor de huidige situatie. En alsof hij bij leven nog niet genoeg ellende had veroorzaakt, bleef hij de Orde zelfs vanuit zijn graf teisteren.

Voor in de kathedraal, voorbij het altaar, wachtte de Parlementariër, een benepen mannetje dat erop toezag dat men zich netjes aan de reglementen hield. Achter hem stond een rijkelijk versierd houten meubel, met drie door tussenwanden gescheiden compartimenten.

‘De pastoor zat altijd in het middelste hokje,’ legden de gidsen aan de toeristen uit. ‘Hij hoorde beurtelings de biecht uit het linker en rechter, zodat de stoet vlugger doorstroomde.’

Biechten werden hier niet langer afgenomen, maar de driedelige constructie was ideaal voor een officiële dialoog.

Contact tussen de Orde en de Cumulus was zeldzaam. Zo zeldzaam dat het Xenocrates in al zijn jaren als Hoge Kling bespaard was gebleven. Het stuitte hem tegen de borst dat hij er nu niet onderuit kon.

‘Het rechterhokje is voor u, Uwe Excellentie,’ zei de Parlementariër tegen hem. ‘De Nimbus-agent die de Cumulus vertegenwoordigt komt links te zitten. Zodra u allebei hebt plaatsgenomen, zetten we de Intermediair tussen u in.’

Xenocrates zuchtte. ‘Wat een omslachtig gedoe.’

‘Als Zeis mag u alleen via een Intermediair met de Cumulus communiceren, Uwe Excellentie.’

‘Weet ik, weet ik, maar ik mag me er ook aan ergeren.’

Hij stapte het rechterhokje in en schrok van hoe krap het was.

Waren de sterfelijken zo ondervoed geweest dat ze hierin pasten? De Parlementariër moest alle zeilen bijzetten om de deur van buitenaf dicht te duwen.

Even later hoorde Xenocrates de Nimbus-agent het verste hokje sluiten, en schijnbaar uren daarna nam de Intermediair plaats in het middelste.

Er schoof een luikje open dat te klein was en te laag zat om doorheen te kijken.

‘Goedendag, Uwe Excellentie,’ zei een vrouw op vriendelijke toon. ‘Ik ben de Intermediair van de Cumulus.’

‘Intermediair van de Intermediair, zul je bedoelen.’

‘Tja, de Nimbus-agent heeft een volmacht om in deze dialoog namens de Cumulus te spreken.’ Ze schraapte haar keel. ‘Het proces is heel eenvoudig. U vertelt me wat u wilt overbrengen, en ik geef het door aan de Nimbus-agent. Als hij van oordeel is dat een reactie geen schending is van de Scheiding van Cumulus en Orde, zal hij antwoorden, en dan geef ik dat antwoord weer aan u door.’

‘Ja, ja, prima,’ zei Xenocrates ongeduldig. ‘Doe de Nimbus-agent maar mijn hartelijke groeten, en zeg tegen hem dat ik onze organisaties een vruchtbare relatie toewens.’

Het luikje schoof dicht en ging een halve minuut later weer open.

‘Het spijt me,’ zei de Intermediair. ‘De Nimbus-agent zegt dat elke vorm van groeten een schending is, en dat het uw respectievelijke organisaties verboden is enigerlei band te onderhouden, dus het is niet gepast om een vruchtbare relatie te wensen.’

Xenocrates vloekte zo hard dat de vrouw het verstond.

‘Zal ik uw ongenoegen overbrengen aan de Nimbus-agent?’ vroeg ze.

De Hoge Kling beet op zijn lip. Hoe eerder deze flauwekul voorbij was, hoe beter. Hij besloot meteen tot de kern te komen.

‘We willen weten waarom de Cumulus niets onderneemt tegen Rowan Damisch. Hij elimineert de ene Zeis na de andere, maar de Cumulus grijpt niet in.’

Het luikje klapte dicht. De Hoge Kling wachtte. Toen de Intermediair het weer openschoof, gaf ze een boodschap door die zijn oren deed klapperen.

‘De Nimbus-agent wil dat ik Uwe Excellentie eraan herinner dat de Cumulus niet bevoegd is om zich te mengen in interne zaken van de Orde. Bemoeienis met deze kwestie zou onomstotelijk een schending zijn.’

‘Dit is geen interne kwestie! Rowan Damisch is geen Zeis!’ schreeuwde Xenocrates.

... waarop de Intermediair hem maande zachter te praten. ‘Als de Nimbus-agent u rechtstreeks hoort, vertrekt hij.’

Xenocrates ademde zo diep in als mogelijk was in de krappe ruimte. ‘Geef het nu maar gewoon door.’

Nadat ze dat had gedaan liet ze hem weten: ‘Naar het gevoel van de Cumulus ligt het anders.’

‘Het *gevoel*? Hoe kan hij überhaupt iets voelen? Het is een veredeld computerprogramma.’

‘Als u deze dialoog wilt voortzetten, raad ik u aan de Cumulus niet te beledigen.’

‘Pardon. Vertel de Nimbus-agent dat Rowan Damisch nooit is

ingewijd door de MidMerikaanse Orde. Hij is niet meer dan een oud-leerling die is afgewezen omdat hij niet voldeed aan onze maatstaven. Dus hij valt onder de jurisdictie van de Cumulus, niet de onze. Hij moet worden behandeld als burger.'

Het luikje bleef dit keer zo lang dicht dat Xenocrates zich afvroeg waar de Intermediair en de Nimbus-agent zoveel tijd voor nodig hadden. Het antwoord was minstens zo frustrerend als het vorige.

'De Nimbus-agent wijst Uwe Excellentie erop dat het weliswaar gebruikelijk is om nieuwe Zeisen op een Conclaaf in te wijden, maar dat dat niet wettelijk is vastgelegd. Rowan Damisch heeft zijn opleiding voltooid en is nu in het bezit van een Zeisenring. Voor de Cumulus is dat voldoende grond om hem als Zeis te beschouwen. Daarom zal hij de opsporing en eventuele bestraffing geheel aan de Orde overlaten.'

'Wij krijgen hem niet te pakken!' brulde Xenocrates. Hij wist al wat de reactie zou zijn voordat de Intermediair het vermaledijde luikje weer openschoof.

'Dat vindt de Cumulus erg vervelend voor u.'

Ik heb altijd gelijk.

Dat is geen opschepperij, het ligt simpelweg in mijn aard. Een mens die zich onfeilbaarheid aanmatigt wordt als arrogant bestempeld, maar arrogantie impliceert de behoefte aan superioriteitsgevoelens. Die behoefte heb ik niet. Ik ben de unieke, bewuste cumulatie van alle menselijke kennis, wijsheid en ervaring, maar daaraan ontleen ik geen trots of eigenwaan. Het stemt me vooral dankbaar te weten wat ik ben en wat mijn doel is: het naar beste vermogen dienen van de mensheid.

Er sluimert echter een eenzaamheid in me, die zich niet laat verlichten door de vele miljarden met wie ik dagelijks contact heb. Want hoewel alles wat ik ben van hen komt, ben ik niet een van hen.

– Cumulus

4

Shaken, not stirred

Zeis Anastasia volgde haar prooi met engelengeduld. Dat was geen aangeboren talent, want Citra Terranova was juist altijd ongedurig geweest, maar met genoeg oefenen kon je elke vaardigheid aanleren. Ze zag zichzelf nog steeds als Citra, hoewel niemand buiten haar familie haar meer zo noemde. Ze vroeg zich af hoelang het zou duren voordat ze zowel vanbinnen als vanbuiten werkelijk Zeis Anastasia zou zijn.

Het subject van vandaag was een drieënnegentigjarige vrouw met het uiterlijk van een drieëndertigjarige. Ze was constant in de weer. Was ze niet bezig met haar telefoon, dan rommelde ze in haar tas; rommelde ze niet in haar tas, dan frunnikte ze aan haar nagels, aan de mouw van haar blouse of aan haar loshangende jasknoop. Waarom durfde ze geen seconde te ontspannen? De vrouw was zo in zichzelf verdiept, dat het haar volledig ontging dat ze op nog geen tien meter afstand door een Zeis werd geobserveerd.

Je kon moeilijk beweren dat Anastasia niet opviel in haar turquoise gewaad. Toegegeven, het was een stijlvol poederpastel, maar de kleur bleef helder genoeg om eruit te springen.

Op een straathoek hield de vrouw stil voor een rood verkeerslicht. Ze was ondertussen verwickeld in een verhit telefoongesprek; Citra moest haar op de schouder tikken om haar aandacht te

krijgen. Zodra ze dat deed, stooft iedereen om hen heen weg, als een kudde gazellen die door een leeuw werd belaagd.

De vrouw draaide zich naar haar toe, maar de ernst van de situatie drong duidelijk nog niet tot haar door.

‘Devora Murray, ik ben Zeis Anastasia. U bent geselecteerd voor dorsing.’

Haar blik schoot van links naar rechts, alsof ze een fout zocht in het korte zinnetje. Tevergeefs. De simpele mededeling kon onmogelijk verkeerd worden geïnterpreteerd.

‘Colleen, ik bel je zo terug,’ zei ze in haar telefoon, alsof Anastasia’s verschijning een lastig oponthoud was en geen eindstation.

Het verkeerslicht sprong op groen, maar de vrouw stak niet over, want ze begreep eindelijk wat er gebeurde. ‘O nee o nee o nee!’ bracht ze uit. ‘Hier? Nu meteen?’

Citra haalde een injectiepistool uit de plooien van haar gewaad en zette vlug de naald in Devora’s arm.

Ze hapte naar lucht. ‘Is dit het? Ga ik nu dood?’

Citra gaf geen antwoord, maar liet haar even worstelen met het besef. Er was een reden waarom ze die paar seconden van onzekerheid toeliet. Hulpeloos als een verdwaald kind wachtte de vrouw tot ze door haar benen zou zakken, tot het duister haar zou omsluiten. Plotseling deden haar telefoon en haar tas en haar nagels en haar mouw en haar knoop er niet meer toe. De schok bracht haar hele bestaan in perspectief, en dat was precies wat Citra haar subjecten gunde. Een ogenblik van scherp inzicht. Het was voor hun eigen bestwil.

‘U bent geselecteerd voor dorsing,’ herhaalde ze kalm, niet kil of vijandig maar met compassie. ‘Ik geef u een maand om uw zaken op orde te brengen en afscheid te nemen. Een maand om alles af te ronden. Dan spreken we elkaar opnieuw en vertelt u me hoe u bij voorkeur wilt sterven.’

Ze keek toe terwijl de vrouw het probeerde te bevatten. ‘Een maand? Voorkeur? Liegt u tegen me? Is dit soms een experiment?’

Citra zuchtte. Mensen waren er zo aan gewend dat Zeisen als doodsengelen neerdaalden en abrupt toesloegen, dat niemand was voorbereid op een iets andere benadering. Maar iedere Zeis had de vrijheid om zelf een methode te kiezen. En dit was Anastasia’s methode.

‘Geen experiment, geen list. U hebt nog een maand. Het zendertje dat ik net in uw arm heb geïnjecteerd bevat een korrel dodelijk gif, maar dat wordt pas geactiveerd als u MidMerika ontvlucht om aan uw dorsing te ontkomen, of als u na dertig dagen nog geen contact met me hebt opgenomen om te vertellen hoe en waar u wilt worden gedorst.’ Ze gaf de vrouw een visitekaartje. Turquoise inkt op een witte achtergrond, met eenvoudigweg *Zeis Anastasia* en een telefoonnummer dat ze alleen voor haar subjecten gebruikte. ‘Geen zorgen als u het kaartje kwijtraakt. Dan belt u gewoon het algemene nummer van de MidMerikaanse Orde, kiest optie drie en volgt de aanwijzingen om een boodschap voor me achter te laten.’ Toen voegde ze eraan toe: ‘En probeert u niet om onschendbaarheid te krijgen van een andere Zeis – ze weten allemaal dat u bent geselecteerd en zullen u ter plekke dorsen.’

De woede die nu in Devora's betraande ogen opwelde, kwam voor Citra niet als een verrassing.

'Hoe oud ben jij eigenlijk?' snauwde ze; het 'u' liet ze opeens varen. 'Hoe kun jij al Zeis zijn? Je bent hooguit achttien!'

'Ik heb net mijn achttiende verjaardag gevierd,' beaamde Citra. 'Maar ik ben al bijna een jaar Zeis. U hoeft het niet prettig te vinden om door een junior te worden gedorst, maar u zult zich er wel bij moeten neerleggen.'

Nu kwam het gesoebat. 'Toe,' smeekte de vrouw, 'kun je me niet nog een halfjaartje extra geven? Mijn dochter gaat in mei trouwen...'

'Ze kan de bruiloft vast wel naar een eerdere datum verzetten.' Citra wilde niet harteloos zijn – ze had oprecht met de vrouw te doen, maar het was haar morele plicht om voet bij stuk te houden. In het Tijdperk der Sterfelijkheid had de dood zich ook nooit laten ompraten; Zeisen hoorden net zo standvastig te zijn.

'Begrijpt u wat ik u heb verteld?' vroeg ze.

Devora veegde nijdig haar tranen weg. 'Ik hoop,' snauwde ze, 'dat er in het lange leven dat jij vast nog voor je hebt, iemand komt die jou net zoveel verdriet aandoet.'

Citra rechtte haar rug en nam een houding aan die Zeis Anastasia paste. 'Zit u daar maar niet over in.' En daarmee liet ze de vrouw achter op de straathoek om te bedenken hoe ze dit kruispunt in haar bestaan zou oversteken.

Op het Lenteconclaf van afgelopen voorjaar – het eerste waaraan ze deelnam als ingewijde Zeis – had Citra een reprimande gekregen omdat ze haar quotum bij lange na niet had gehaald.

Toen vervolgens bekend was geworden dat ze haar subjecten een maand van tevoren waarschuwde, was de zaal in razernij ontstoken.

Zeis Curie, die nog steeds haar mentor was, had het al voorspeld. ‘Ze zullen het als gebrek aan daadkracht zien. Ze zullen roepen dat je de verkeerde mentaliteit hebt, dat je nooit had mogen toetreden. Niet dat ze je nog kunnen ontringen, maar ringeloren zullen ze je wel.’

Het had Citra verbaasd dat niet alleen de Zeisen van de zogenaamde nieuwe generatie verontwaardigd waren, maar ook die van de oude garde. Niemand vond het acceptabel dat burgers ook maar de geringste zeggenschap hadden over hun eigen dorsing.

‘Het is immoreel!’ loeiden ze. ‘Het is inhumaan!’

Zelfs Mandela, de voorzitter van de Ornamenteringscommissie, die zo had gepleit voor Citra’s inwijding, had haar bekritiseerd. ‘Het is sadistisch om ze te laten weten dat hun dagen geteld zijn,’ zei hij. ‘Wat vreselijk om zo je einde te naderen!’

Maar Zeis Anastasia liet zich niet van de wijs brengen – of dat wist ze in elk geval te verbergen. Ze bleef bij haar argumenten. ‘In het Tijdperk der Sterfelijkheid,’ voerde ze aan, ‘stierven veel mensen ook niet van het ene op het andere moment, maar bijvoorbeeld door een terminale ziekte. Dat gaf ze de gelegenheid om zichzelf en hun dierbaren op het onvermijdelijke voor te bereiden.’

Er steeg een golf van commentaar op. Vooral spottende en afkeurende opmerkingen – maar tussen de honderden stemmen klonken er ook Zeisen die vonden dat ze een punt had.

‘Maar toestaan dat de... de verdoemden hun eigen methode kiezen? Het is ronduit barbaars!’ schreeuwde Zeis Truman.

‘Barbaarser dan elektrocutie? Of onthoofding? Of een mes door het hart? Zouden subjecten niet de methode kiezen die ze zelf het minst onaangenaam lijkt? Wie zijn wij om hun eigen keuze barbaars te noemen?’

Minder gemor dit keer. Niet omdat ze waren gezwicht, maar omdat ze hun interesse alweer verloren. Zo’n snotneus van een junior. Hoeveel ophef haar aanstelling ook had veroorzaakt, ze was al die aandacht niet waard.

‘Met mijn methode overtreed ik geen enkel Gebod,’ hield Citra vol.

De Hoge Kling, die het om het even leek te zijn, raadpleegde de Parlementariër, die geen juridische bezwaren kon ontdekken. Haar eerste dispuut met de Orde was in haar voordeel uitgevallen.

Curie was behoorlijk onder de indruk. ‘Ik had er min of meer op gerekend dat ze je een proeftijd en een strikt dorsschema zouden opleggen, dat je je subjecten niet meer zelf zou mogen selecteren. Het is veelbetekenend dat dat niet is gebeurd.’

‘Wat betekent het dan? Dat ze geen zin hebben om moeite in me te steken?’

‘Nee,’ zei Curie met een lachje. ‘Het betekent dat ze je serieus nemen.’

Kon Citra dat ook maar over zichzelf zeggen. Ze had het gevoel dat ze vooral toneelspeelde, vermomd als Zeis optrad in een turquoise kostuum.

In elk geval bleek haar dorsmethode zeer effectief. Slechts een handjevol subjecten liet aan het eind van de gratieperiode niets meer van zich horen. Twee hadden een fatale poging gedaan de

grens naar Texas over te steken, een derde de WestMerikaanse grens, waar niemand het lijk wilde aanraken totdat Zeis Anastasia persoonlijk was gearriveerd om de man gedorst te verklaren.

Drie anderen waren in bed aangetroffen nadat de termijn op het zendertje was verlopen. Ze hadden het geruisloze gif verkozen boven een tweede confrontatie met Zeis Anastasia. Hoe dan ook hadden ze alle zes zelf bepaald hoe ze stierven. Voor Citra was dat cruciaal; wat haar het meest tegenstond aan het beleid van de Orde was de vernedering dat anderen beslisten hoe je aan je einde kwam.

Uiteraard kostte haar methode wel dubbel zoveel werk, want ze moest de subjecten tweemaal opzoeken. Het was een uitputtend bestaan, maar ze kon tenminste rustig slapen.

Op de avond van dezelfde novemberdag waarop ze Devora Murray haar naderende dood had aangekondigd, betrad Anastasia een mondain casino in Cleveland.

Citra was er intussen aan gewend dat alle blikken zich meteen op haar richtten; als Zeis stond je altijd in het middelpunt van de belangstelling, of je nu wilde of niet. Sommige zwolgen erin publiek te hebben, andere voerden hun taak liever in beslotenheid uit, alleen gadegeslagen door het subject. Zelf zou Citra deze plek nooit hebben uitgekozen, maar ze moest de wens respecteren van de man die was geselecteerd.

Hij zat precies waar hij had beloofd: helemaal achter in het casino, op een soort podium dat speciaal gereserveerd was voor klanten die het geld flink lieten rollen.

In zijn chique smoking, als enige aan de speeltafel, had hij de uitstraling van een professioneel gokker. Maar dat was hij niet. Ethan J. Hogan was cellist bij het filharmonisch orkest van Cleveland. Hij was ‘uiterst vakbekwaam’ – de hoogste kwalificatie die een musicus tegenwoordig kon krijgen. Gepassioneerd optreden behoorde tot het verleden, en ware artistiekeit was net zo uitgestorven als de dodo. Al was de dodo uiteraard weer terug – daar had de Cumulus voor gezorgd. Op het eiland Mauritius niet-vloog inmiddels weer een vrolijke, uitdijende kolonie rond.

Ze dwong zichzelf in de huid van Zeis Anastasia te kruipen, om haar rol in het toneelstuk te vertolken.

‘Hallo, Mr. Hogan.’

‘Goedenavond, Edelachtbare,’ zei hij. ‘Ik zou graag zeggen dat het fijn is om u te zien, maar gegeven de omstandigheden...’ Hij maakte zijn zin niet af.

Zeis Anastasia ging naast hem zitten en wachtte af, gaf hem de kans de leiding te nemen in deze dans.

‘Wilt u een gokje wagen met baccarat?’ vroeg hij. ‘Het lijkt een simpel spel, maar het vergt verbazingwekkend veel strategisch inzicht.’

Het was haar niet duidelijk of hij het oprecht meende of het spottend bedoelde. Ze hield voor zich dat ze het spel niet kende. ‘Ik heb geen contanten bij me.’

‘Alstublieft!’ Hij schoof een stapel van zijn eigen fiches naar haar toe. ‘U kunt ofwel op de bank inzetten, ofwel op mij.’

Ze plaatste alles in het vakje met *speler* erop.

‘Magnifiek!’ zei hij. ‘Een gokker met moed.’

Hij ging met haar mee en gebarde naar de croupier, die twee kaarten aan hem gaf en twee aan zichzelf.

‘Speler acht, bank vijf. Speler wint.’ De croupier haalde de kaarten weg met een lang houten palet dat volkomen overboudig leek, en verdubbelde de stapel fiches van zowel de cellist als Anastasia.

‘U bent mijn geluksengel,’ constateerde de man. Hij schikte zijn vlinderdas en keek haar aan. ‘Is alles paraat?’

Zeis Anastasia blikte achterom de grote zaal in. Hoewel niemand hen openlijk observeerde, merkte ze dat iedereen hen in de gaten hield. Dat zou gunstig zijn voor het casino: afgeleide spelers namen onverstandige beslissingen. Het management had vast graag Zeisen over de vloer.

‘De barman is al bezig,’ antwoordde ze. ‘Alles is geregeld.’

‘Goed dan, nog een laatste potje voordat hij komt!’

Opnieuw schoof Anastasia haar fiches naar het vakje met *speler*, en de cellist ging met haar mee. Opnieuw wonnen ze van de bank.

Ze keek naar de croupier, maar die ontweek angstvallig haar blik, alsof oogcontact hem ook op dorsing zou komen te staan.

Intussen zette de barman een dienblad neer, met daarop een gekoeld martiniglas en een zilverkleurige cocktailshaker vol condenspareltjes.

‘O jee,’ zei de cellist. ‘Het treft me nu pas hoezeer zo’n shaker op een bom lijkt.’

Daar kon ze zo gauw geen reactie op bedenken.

‘Ik weet niet of u hem kent,’ ging de cellist verder, ‘maar in het Tijdperk der Sterfelijkheid was er een personage dat de

hoofdrol had in een reeks films en boeken. Een charmante schuinsmarcheerder. Ik heb hem altijd bewonderd – hij leek in zekere zin wel op ons, want doordat hij steeds terugkeerde zou je zweren dat hij onsterfelijk was. Het lukte zelfs de grootste boeven niet om hem uit de weg te ruimen.’

Ze grijnsde. Nu begreep ze waarom de cellist op deze manier wilde worden gedorst. ‘Hij dronk zijn martini *shaken, not stirred*,’ citeerde ze.

De cellist lachte terug. ‘Zullen we dan maar?’

Zeis Anastasia pakte de zilverkleurige beker en schudde net zolang tot haar vingers zeer deden van de kou. Toen opende ze de dop en schonk het mengsel van gin, vermout en een extraatje in het berijpte glas.

De cellist staarde er een poosje naar. Ergens verwachtte ze dat hij nonchalant zou vragen om een citroenschijfje, of een olijf, maar hij staarde alleen maar. Net als de croupier. Net als de bedrijfsleider achter hem.

‘Mijn gezin zit boven op de hotelkamer,’ zei hij tegen haar.

Ze knikte. ‘Suite 1242.’

‘Wilt u uw ring alstublieft als eerste voorhouden aan mijn zoon, Jorie? Hij heeft het hier het moeilijkst mee. Hij zal erop staan dat de anderen voorgaan, maar hem voorrang geven zal veel voor hem betekenen.’ Hij staarde nog even peinzend naar het drankje. ‘Ik vrees dat ik vals heb gespeeld, maar ik durf te wedden dat u dat al wist.’

Dat was nog een weddenschap die hij won. ‘Uw dochter, Carmen, woont niet bij u. Waardoor ze geen recht heeft op

onschendbaarheid, ook al is ze nu op de hotelkamer.’

Anastasia wist dat de honderddrieënveertigjarige cellist meerdere gezinnen had grootgebracht. Soms probeerden haar subjecten onschendbaarheid af te troggelen voor hele horden nageslacht. In die gevallen moest ze weigeren. Maar eentje erbij? Dat lag binnen haar bevoegdheid. ‘Ik zal haar onschendbaarheid verlenen, zolang ze belooft het niet rond te bazuinen.’

Er ontsnapte hem een enorme zucht van verlichting. Het bedrog had hem duidelijk dwarsgezet, maar eigenlijk was het geen bedrog als zij het al wist – en zeker niet nu hij het op het allerlaatst had opgebiecht. Nu kon hij met een zuiver geweten de wereld verlaten.

Met een galant gebaar pakte Mr. Hogan eindelijk het glas op. Hij bestudeerde even hoe de vloeistof het licht ving en brak.

Onwillekeurig stelde Anastasia zich voor dat zijn 007 traag terugtikte naar 000.

‘Ik wil u graag bedanken, Edelachtbare, voor deze laatste weken om me voor te bereiden. Het was van onschatbare waarde voor me.’

Dit was nu precies wat de Orde maar niet wilde begrijpen. Ze waren zo gericht op het toebrengen van de dood dat ze er geen benul van hadden hoe het was om die dood te aanvaarden.

De cellist bracht de martini naar zijn mond en nam een minuscule slokje. Hij likte zijn lippen af, beoordeelde de smaak.

‘Subtiel,’ concludeerde hij. ‘Proost!’

Daarmee klokte hij het hele glas achterover, zette het met een klap weer neer en schoof het in de richting van de croupier, die ietwat achteruitdeinsde.

‘Ik verdubbel de inzet!’ riep hij.

‘Dit is baccarat, meneer,’ reageerde de croupier met trillende stem. ‘De inzet verdubbelen kan alleen bij blackjack.’

‘Potver...’ Hij zakte achterover in zijn stoel.

Citra nam zijn pols op. Ze wist al dat ze geen hartslag zou voelen, maar regels waren regels. Ze instrueerde de croupier om het glas, de cocktailshaker en zelfs het dienblad te laten verpakken en vernietigen. ‘Het is een sterk gif – mocht iemand het aanraken en dodig gaan, dan zal de Orde de regeneratie vergoeden en een schadeloosstelling uitkeren.’ Ze schoof haar eigen stapel fiches bij die van de cellist. ‘Ik wil dat u er persoonlijk voor zorgt dat alle winst aan Mr. Hogans gezin wordt uitbetaald.’

‘Ja, Edelachtbare.’ De croupier blikte vluchtig naar haar ring, alsof ze hem misschien onschendbaarheid zou aanbieden, maar ze trok haar hand terug van de tafel.

‘Kan ik daarop rekenen?’

‘Ja, Edelachtbare.’

Met een knikje liep Zeis Anastasia naar de lift om het rouwende gezin een jaar onschendbaarheid te verlenen. Onderweg negeerde ze de constellatie van ogen die zich inspanden om haar niet te volgen.